

Příběhy našich sousedů, ZŠ Mníšek pod Brdy

Příběh Zdeňka Rychlého

Byla smutná věc v době války, že nás v Klínci navštívilo dvakrát gestapo.

Byli jsme se sestrou, která byla o tři roky mladší než já, sami doma. Najednou se otevřely dveře, ve dveřích stál jeden člověk, brejličky měl, klobouk, kožený těžký kabát pomalu až ke kotníkům, a za ním stáli další čtyři takto oblečení lidé. A začali lámanou češtinou na mě: „Kde je otec?“. Takové otázky: „Kde je máma? Spí u vás někdo? Dáváte někomu jídlo?“.

Pan Zdeněk Rychlý se narodil 11. února 1933 v Klínci na Praze-západ. Do jeho dětství zasáhla druhá světová válka, ze které má nemilé vzpomínky.

Oni ti gestapáci, když viděli, že s námi moc pořízení nebude, tak nám slibovali, že dostaneme čokoládu. To za války byla ohromná lahůdka. Ale nepomohlo to, prostě vpadli do baráku, všechno vyhazovali, peřiny do prostředka místnosti, píchali takovými bodly do strožoku, jestli tam něco není, jestli tam hledali snad zbraně nebo co, čert ví.

Návštěva se opakovala za 14 dní znovu. Navíc Zdeňkova tatínka vyslyšelo gestapo. Naštěstí je nijak nepostihlo. Zdeněk však musel, stejně jako všechny ostatní české děti, navštěvovat takzvané kuratorium. Příliš jej nebavilo a jednou se mu naskytla příležitost, jak se z něj vymluvit. Zfalšoval lékařskou omluvenku, přepsal tři omluvené měsíce na osm.

Samozřejmě, že vedoucí kuratoria to poznal, šel na obecní úřad v Klínci na pana starostu a ten musel předvolat mě a otce. Tak jsem se samozřejmě přiznal, že jsem to udělal já, že jsem si to chtěl prodloužit. Naštěstí ten pan starosta byl rozumný člověk, tak řekl tomu vedoucímu, že počítá tu výtku, kterou nám udělal, za vyřízenou a že se to nesmí opakovat.

Válku nakonec rodina přestála a po ní se Zdeněk vyučil elektrotechnikem, pracoval například na vysílači Cukrák, v Klášterci nad Ohří v továrně na ložiska anebo v modřanských čokoládovnách. Ve volném čase se věnoval ochotnickému divadlu a působil také jako dobrovolný hasič. Zeptali jsme se jej, zda má nějaké životní moto.

Motto mám takové, abych neudělal sobě a rodině ostudu, abych se snažil práci, kterou dělám, dělat poctivě a kde můžu, tak chci pomoci druhým. Chci tedy naplnit to známé hasičské heslo „Bližnímu na pomoc“.